

The
Firmament
Literary Journal

Thế Hữu Văn Đàn

Contents

To the Reader	4
Thomas D. Le. <i>Đây Thôn <u>Vỹ Dạ</u> – Here Is Vỹ Dạ Hamlet</i>	
by Hàn Mặc Tử	5
Alphonse Daudet. <i>La Chèvre de Monsieur Seguin</i>	11
David Lý Lãng Nhân (tr.). <i>Con Dê của Ông Seguin</i>	17
David Lý Lãng Nhân. <i>Trâm Tư Bonsai</i> (Poem)	23
Anatole France. <i>La Rentrée</i>	25
David Lý Lãng Nhân (tr.). <i>Ngày Tụ Trường</i>	26
David Lý Lãng Nhân. <i>Nhịp Cầu Sơn</i> (Poem)	28
Xuân Diệu – <i>Chiều</i> (Poem). Thomas Le (tr.) <i>Evening</i>	29
Xuân Diệu – <i>Dâng</i> (Poem). Thomas Le (tr.) <i>Offerings</i>	30
Xuân Diệu – <i>Đây Mùa Thu Tới</i> (Poem). Thomas Le (tr.)	31
<i>Here Comes Autumn</i>	
Xuân Diệu – <i>Nguyệt Cầm</i> (Poem). Thomas Le (tr.) <i>Moon Lute</i>	32
Xuân Diệu – <i>Ta Muốn Ôm</i> (Poem). Thomas Le (tr.)	34
<i>I Want to Grasp Thee</i>	
Xuân Diệu – <i>Tình Trai</i> (Poem). Thomas Le (tr.) <i>Boys' Love</i>	34
Paul Valéry- <i>Les Pas</i> . David Lý Lãng Nhân (tr.)	36
<i>Những Bước Chân</i>	

David Lý Lăng Nhân. <i>Ru Đồi Lăng Nhân</i> (poem)	38
David Lý Lăng Nhân. <i>Như Kẻ Sơn Nhân</i> (poem)	39
David Lý Lăng Nhân. <i>Cùng Tắm Một Giòng Sông</i> (poem).	40
Thomas Le (tr.) <i>Bathing in the Same River</i>	42
David Lý Lăng Nhân. <i>Cám Ôn Người</i> (poem)	43
David Lý Lăng Nhân. <i>Trăng Thu Buồn</i> (poem)	45
David Lý Lăng Nhân. <i>Xin Cầm Cho Êm</i> (poem)	46
David Lý Lăng Nhân. <i>Sao Khuya</i> (poem)	47
David Lý Lăng Nhân. <i>Men Đồi</i> (poem)	48
David Lý Lăng Nhân. <i>Thơ ngây</i> (poem)	50
David Lý Lăng Nhân. <i>Đồi như...</i> (poem)	50
David Lý Lăng Nhân. <i>Morning Walk in the Mall</i> (poem)	51
David Lý Lăng Nhân. <i>Lời Nguyện Cầu</i> (poem)	52
David Lý Lăng Nhân. <i>Em ơi, Hãy Nhớ Điều Này</i> (poem)	55
David Lý Lăng Nhân. <i>Ngàn Năm Mật Ngọt</i> (poem)	57
David Lý Lăng Nhân. <i>Muôn Quả Tim Hồng</i> (poem)	58
David Lý Lăng Nhân. <i>Tháng Giêng</i> (poem)	59
David Lý Lăng Nhân. <i>Tạ Tình Quý Hữu</i> (poem)	60

To the Reader

Dear Friend and Reader,

Welcome to the first issue of **Firmament**.

This is a literary journal conceived and produced by and for lovers of literature like you. With a twofold purpose of informing and entertaining, we come to you every quarter via electronic mail.

You will find here a variety of works ranging from poetry, fiction, and essays to literary criticism, translation, and opinions. You will read articles on the literatures of countries where Vietnamese, English, and French are spoken. To reflect this multilingual environment, authors' works can appear in any of these languages. It is the intention of the journal to capture the diversity and richness of the literary traditions of these countries and to provide a forum for the creative minds among us to share the fruits of their labor with you in the comfort of your homes.

Firmament has been created with you, the reader, in mind. There is no formal distinction between reader and writer. Those of us who contribute their works in turn read others' as well so that this community of reader-writers take ownership of the creative process and grow through interaction with one another. In this community of friends, we hope you will want to share your experiences and thoughts without inhibition and with the knowledge that we all have a stake in the enterprise.

In this issue Thomas D. Le analyzes Hàn Mặc Tử's famous poem *Đây Thôn Vỹ Dạ* and gives translations of several of Xuân Diệu's better-known works. David Lý Lăng Nhân writes a series of poems on life and love, in addition to translations from French authors, namely Alphonse Daudet, Anatole France, and Paul Valéry.

We hope you will find pleasure and enjoyment reading these pages. If you come away feeling enriched, renewed, or otherwise satisfied, you know you have gained something precious: a measure of sought-after happiness. If you become inspired enough to write, please do so.

This is, after all, your journal.

Thế Hữu Văn Đản

25 March 2008

Đây Thôn Vỹ Dạ – Here Is Vỹ Dạ Hamlet**By Thomas D. Le**

Đây Thôn Vỹ Dạ (Here Is Vỹ Dạ Hamlet) is one of the most anthologized poems by Hàn Mặc Tử (1912-1940), whose short tragic life has enshrined him as a legend surrounded by an aura of prestige seldom conferred upon poets of modern Vietnam. This twenty-eight-year-old master of the verse had only about ten years of his life to produce a poetic legacy that bewitches the country and secures him a revered place among the romantics of the New Poetry generation and beyond. He is credited with the creation of a genre of poetry called Crazy Poetry, which is a outcry of pain and suffering characterized by extremes of morbidity, shocking expressions, surrealist images, strong emotions of despair and love, and hallucinatory visions.

Written at the beginning of the Period of Suffering in his life, after he was diagnosed with Hansen's disease, *Đây Thôn Vỹ Dạ* figures among his earliest crazy poems.

While working as a minor civil servant in the Office of Land Survey in Qui Nhơn, Hàn Mặc Tử met a young, delicate, well-born girl, HoàngThị Kim Cúc (better known as Hoàng Cúc), whose father was a high-ranking official in the same Office. A discreet love sprang in the hearts of the young couple, but it was destined never to be consummated. The gulf between a well-to-do girl from a Buddhist family and an impecunious Catholic low-level functionary on the verge of unemployment was virtually unbridgeable. In 1935, as Hàn left for Saigon in search of new opportunities, Hoàng Cúc's family removed to Vỹ Dạ hamlet near Hue. With his health beginning to deteriorate in 1936 Hàn returned to Qui Nhơn, always assuming that Hoàng Cúc had by then got married and gone forever. In reality she never did, as if to remain faithful to him and his memory until the end of her life.

According to his closest poet friend Quách Tấn, around the year 1937, having learned of Hàn's incurable disease, Hoàng Cúc sent him a postcard, with a note mildly reproaching him for not paying a visit to Vỹ Dạ, him having been an alumnus of Pellerin High School while she was attending Đồng Khánh High also in Huế. Others held that Hoàng Cúc sent her own photograph as a student, in which she appeared in a white dress. As far as we know these conflicting accounts never got resolved although Hoàng Cúc did not die until 1989 (or 1990?) and could very well have provided the needed clarification if asked.

This note on the postcard triggered in Hàn a memory of days gone by that resulted in this short *cri de coeur*. By this time, Hàn had already sunk into self-imposed isolation due to his disease, then diagnosed as leprosy, an isolation which was at once physical, mental, and emotional, and had an air of finality about it. To him, life was dichotomized into the world out there and his inner world of self-exile. In the world without, there was

joy, love, light, music, hope, happiness; in the world within there reigned longing, desire, darkness, silence, despair, suffering.

Typical of the second period of his works, the so-called Period of Suffering, is the presence of a disconnect within his poetic thoughts. Images and thoughts seem a disorganized and incoherent jumble consciously or most plausibly unconsciously thrown together with no logical links among them. The juxtaposition of incongruous and incommensurable images, the rapid succession of opposing emotions, the almost psychedelic melange of kaleidoscopic visions, the relentless battering of powerful motifs, and the haunting musicality of his verse are all the salient features of his poetic inspiration. We are inexorably drawn into his world of fantasy, of half-dream half-wake consciousness, of horror, of fright, of phantasm, where the macabre, the lugubrious, the phantasmagoric, and the bloody elbow one another in a surreal atmosphere.

The poetry of this period has also been known as crazy poetry. In *Here Is Vỹ Dạ Hamlet*, elements of Hàn's inner world, the inner sanctum of the dreary existential consciousness, follow in quick succession those of the outside world of everyone else's consciousness.

Though the poem has not yet exhibited the most surreal of his visions, it has already given us a glimpse of the extent of his unfettered imagination from which issue outlandish images and thoughts that escape the control of consciousness, logic, and reason.

Đây thôn Vỹ Dạ

Sao anh không về chơi thôn Vỹ?
Nhìn nắng hàng cau, nắng mới lên,
Vườn ai mướt quá xanh như ngọc
Lá trúc che ngang mặt chữ điền.

Gió theo lối gió, mây đường mây
Dòng nước buồn thiu, hoa bắp lay...
Thuyền ai đậu bến sông trăng đó,
Có chở trăng về kịp tối nay?

Mơ khách đường xa, khách đường xa,
Áo em trắng quá nhìn không ra...
Ở đây sương khói mờ nhân ảnh,
Ai biết tình ai có đậm đà

Hàn Mặc Tử

Here Is Vỹ Dạ Hamlet

Why aren't you back to Vy Hamlet
To watch the sun rising over the areca trees?
Whose garden is so lush in jade-like green
And bamboo leaves cover whose firm square face?

The wind and cloud each follows its own way;
The stream is cheerless, the corn flowers sway.
And that boat moored in yond moonlight river
Can it lug its load of moon back tonight?

I dream of one so far away, oh far away;
Your dress is so pure white it's hard to recognize;
Here fog and smoke obscure so much of the landscape.
How could one tell who is the passionate lover?

Translated by Thomas D. Le
16 February 2008

In this poem rises the voice of a man desperately in love of the unattainable, whether it be a woman or simply the normal everyday world, for the realm in which he exists is anything but normal.

The first stanza depicts a typically peaceful and friendly country corner where the lush green garden is likened to precious jade and where the sun rises over the areca trees and the bamboo grove, spreading its glory across the abode of the sweetheart. Here the poet makes use of one of his favorite motifs, the sun, to symbolize the object of his desire, which is the life that is being denied him. The sun to Hàn represents light, hope, intense activity, energy, in short, life or rather life out there for the rest of mankind.

Lurking behind this bucolic charm are at least three characters: the questioner, the owner of the luxuriant garden, as denoted by the indefinite pronoun *ai* (someone), and the one with the square face. Who are they? It is common to assume that the poet is distinct from the speaker or persona although in many cases we can discern the poet hidden behind the persona to lend it at least a partial voice. It may be possible in some poems even to assume that the speaker is the reader, as the latter can identify himself or herself with the unknown speaker in emotions and in thoughts. But *Here Is Vỹ Dạ Hamlet* is a dramatic monologue, in which only the poet's peculiar character speaks. It is this character that holds the various strands of the poem together and provides essential information with which to construct an intelligent understanding of its meaning.

To start, we need to sort out who the characters in the first stanza are. Under one reading, we can assume that the person posing the question, “Why aren't you back to Vy

Hamlet?" is no other than the young woman with whom the speaker is in love, i.e., Hoàng Cúc, who lived in Vỹ Dạ at the time of the poem and who very plausibly would love to see the poet. Now who is the owner of the garden? Since the speaker asks about "whose garden?" we have very little clue for guessing. But we still need to know in order to determine the role this lush garden plays in the development of the poet's thoughts. Obviously, reference to the garden that is as precious as jade continues the metaphor of the brilliant sun to convey the image of a desired object. That is the real world to which Hàn so avidly aspires, but about which he can only dream. Knowing this, the garden's owner can be anyone in the coveted world out there, including his beloved, but most likely the latter. Finally, who is the individual with the square face partially concealed by bamboo leaves? Although we do not know the reason why such a character is introduced here, we can see some continuity in an exposition that lays out a consistent setting for the rest of the poem to unfold itself in. Thus we conjecture that this individual is either Hoàng Cúc or someone else, including the poet himself. If we lean toward Hoàng Cúc, again for continuity and consistency, then all three characters in this stanza refer to her. This allows the speaker to portray an idyllic scene amidst benign nature inhabited by the one being that the poet values the most. Now we can also claim that the square-faced character is some indefinite person, which is quite plausible considering the Vietnamese fondness for the indefinite pronoun *ai*. On the other hand, if we think the square-faced character is the speaker, then we will have to deviate from normalcy to explain why someone far away can be in Vỹ Dạ at the same time. This scenario is not so refractory to rationalization as it may seem. In a creative process such as Hàn's, where the unconscious plays a vital role, almost any goes. And if logic and reason are violated and the writing is automatic (as Andre Breton proclaims in his first Surrealist manifesto), then so be it. In any case, this backdrop sets the stage for a reversal to come in the next stanza.

Under another reading, the questioner and the speaker are one and the same. The indefinite *ai* in line 3 stays indeterminate, and the square-faced character merges with the other two. In this case, the entire first stanza may be seen as an extended self-interrogation by the speaker himself, who then proffers all the enticements for a visit: the natural beauty of Vỹ Dạ, its pastoral setting, its gardens, areca trees and bamboos. The woman is not even in the picture; her presence is felt not in any lines but between the lines. Yet she must be in the background to listen in. It is as if the speaker is thinking aloud, knowing she is within earshot, querying himself about the reasons for staying away from the locale of desire, and at the same time trying to remind himself of the world beyond his pale.

I tend toward the latter interpretation of a dramatic monologue. On this view the entire poem is just a monologue by the speaker, who is trying to explain why he never visits Vỹ Dạ. And that reason may be inferred in the second stanza: Vỹ Dạ Hamlet, where Hoàng Cúc now lives, embodies the cheery but off-limits world of others. By this stratagem Hàn projects his longing for the outer world onto a humble hamlet. Furthermore, we can from this point on almost identify the speaker with the poet in flesh

and blood. He loves Vỹ Dạ, a metaphor for life and normalcy, where a young man can enjoy being a young man, with love and hope foremost on his mind. And so he reaches out or rather up, much like Tantalus, who strives for the fruit to allay his hunger only to see it recede beyond grasp. Both feel the insufferable pang of defeat and frustration knowing that every time they try, failure is the inevitable price. The important difference between their fates is that whereas Tantalus is serving a sentence handed down by Zeus, Hàn is serving his own self-imposed sentence. It is true that even in his sequestration he continues to receive friends and admirers. But Hàn knows his own limits and can only yearn to be in the world of the wholesome since the reality of his unwholesome being holds him at bay, denying him the enjoyment and the normal existence to which he is entitled. The sun that showers the tops of areca trees, those ramrod-straight slender trees that poke high into the sky as a symbol of high aspirations, is part of the world of normality. It sheds light everywhere, to all corners except his own dark refuge. For Hàn is very much immured in his psychological hermitage, albeit one dictated by his self-exile from the wider world and from which he finds no escape. Therein lies the tragedy of his condition.

To the sunny landscape of the first stanza is contrasted the dreariness of the second. The speaker is starting to turn inward, first by noticing that the wind and the cloud each follows its own path, a rather implausible event in the natural world since the cloud normally goes where the wind blows. But why should his imagination follow any rules of logic or obey any laws of nature? Unshackled by convention or logic, his mind drifts freely in and out of reality during the Period of Suffering, in which strong emotions are expressed in startling diction and bizarre images or combinations thereof. The wind and the cloud are no more than symbols. It is this symbolism that endures in the remainder of Hàn's poetic career, becoming more and more accentuated as he descends deeper and deeper into the abyss of despair. In fact, he speaks more in symbols even though his images are stark and vivid. Here the real-world objects symbolize himself and his sweetheart, each heading in a different direction so that meeting is well nigh impossible, be it physical, emotional or otherwise. The stream in the second verse can from the setting be identified as the legendary Perfume River that waters the dreamy city of Hue and its surroundings, including Vỹ Dạ, in the midst of which Oyster Isle sways with cornfields. The melancholy river sets a mood of gloom. The sun suddenly gives way to the moon. Unlike in the real world, light yields to darkness without transition. Here we see how Hàn's mind works in times of overheating, with unconscious thoughts bubbling up like geysers from their thermal depths.

Rather incoherently he asks whether that boat moored on the moon-bathed river would have enough time to carry the moon back to him tonight. Why convoke a moored boat to convey the moon to him? Because he so yearns for love, so wants to be loved. The moon is Hàn's predominant motif since it surfaces in about two-thirds of his poems of insanity. It does whatever he wants it to do. Here he personifies the moon and makes it his sweetheart. Since he cannot reach her, his only option is to hope that the moon-cum-beloved would try to come to him in his own world in a boat whose way the moon

lights up on a river the moon bathes. This strange “moon-of-all-trades” image so totally bereft of logic or verisimilitude can only be the product of a fevered mind that obeys no laws of rational thinking. Will she make it in tonight before the sunrise breaks up his dream? We can discern a sense of urgency, a sense of yearning for the fulfillment of a dream in this poignant question. Yet in all levels of consciousness, including the unconscious, he knows that his condition is hopeless and that his dream inevitably turns into a nightmare. This is precisely what his supersensitive soul has to contend with in the abyssal despair of his existence. We encounter this theme of star-crossed love and of unfulfilled yearning repeatedly in Hàn's work. And it is this consciousness of the unbridgeable chasm between him and the world of his longing that constitutes the tragedy of his life. Young, desirous, lustful, enamored of life and love, he reaches out only to be pulled back into his cocoon of emptiness. Not that women shun him; they adore his poetry and probably fantasize about being with him. But given his physical condition, they cannot afford to be too close. And he is keenly aware of it.

The last stanza returns him to the universe of his own making. Here he can only dream of his beloved in that far-off land with just the image of her pure white dress. The repetition of “far away” in the first verse can be understood as more than mere distance; it measures the gaping gulf of his inner space as well. That distant land is the land of the clean, of the unsullied, of the normal. Yet his interior space is filled with dark thoughts and weird images. It is the realm of the unclean, of the morbid, and of the pathological, which is so far removed from the world of everyone else. And he is painfully aware of it.

Whiteness is another motif in Hàn's thought. It serves a variety of functions, one of which being the only ray of hope he could cling to while his whole being is imprisoned in the fog and smoke of hopelessness that obliterate the world around. But what does he mean by not recognizing her for the whiteness of her dress? Can it be that the white dress, a typical schoolgirl's dress, represents the essence of purity, the paragon of chastity, the highest virtue a woman can possess? And if so, then there is no hope for him. Being impure, he knows it as a Catholic, he is denied association with the pure. He must be banished, quarantined, as is legislated in Leviticus. He knows he must be sequestered from life itself. In his isolation, hope is dead. The world is dead. Yet, he tenaciously fights on with the fierceness of one in love with life. He has to because he is still young and he refuses to give up and let go. With all the strength born of despair he wants to live and claim his rightful place among the living. He loves with a passion and wants so much to make his heart known to the world, especially to the young woman he loves.

Does anyone, including her, know who is more passionately in love than whom? Asked rhetorically, the question is really an assertion of Hàn's desperate love, to which he expects no response, if he still has any scintilla of sanity left. It is heart-rending to realize that Hàn is fully aware of the fact that only on the brink of death does one know to love passionately.

Thomas D.Le
25 March 2008

La Chèvre de Monsieur Seguin

Alphonse Daudet

À M. Pierre Gringoire, poète lyrique à Paris.

Tu seras bien toujours le même, mon pauvre Gringoire !

Comment ! on t'offre une place de chroniqueur dans un bon journal de Paris, et tu as l'aplomb de refuser... Mais regarde-toi, malheureux garçon ! Regarde ce pourpoint troué, ces chausses en déroute, cette face maigre qui crie la faim. Voilà pourtant où t'a conduit la passion des belles rimes ! Voilà ce que t'ont valu dix ans de loyaux services dans les pages du sire Apollo... Est-ce que tu n'as pas honte, à la fin ?

Fais-toi donc chroniqueur, imbécile ! fais-toi chroniqueur ! Tu gagneras de beaux écus à la rose, tu auras ton couvert chez Brébant, et tu pourras te montrer les jours de première avec une plume neuve à ta barrette...

Non ? Tu ne veux pas ?... Tu prétends rester libre à ta guise jusqu'au bout... Eh bien, écoute un peu l'histoire de la chèvre de M. Seguin. Tu verras ce que l'on gagne à vouloir vivre libre.

M. Seguin n'avait jamais eu de bonheur avec ses chèvres.

Il les perdait toutes de la même façon : un beau matin, elles cassaient leur corde, s'en allaient dans la montagne, et là-haut le loup les mangeait. Ni les caresses de leur maître, ni la peur du loup, rien ne les retenait. C'était, paraît-il, des chèvres indépendantes, voulant à tout prix le grand air et la liberté.

Le brave M. Seguin, qui ne comprenait rien au caractère de ses bêtes, était consterné. Il disait :

— C'est fini ; les chèvres s'ennuient chez moi, je n'en garderai pas une.

Cependant il ne se découragea pas, et, après avoir perdu six chèvres de la même manière, il en acheta une septième ; seulement, cette fois, il eut soin de la prendre toute jeune, pour qu'elle s'habitât mieux à demeurer chez lui.

Ah ! Gringoire, qu'elle était jolie la petite chèvre de M. Seguin ! qu'elle était jolie avec ses yeux doux, sa barbiche de sous-officier, ses sabots noirs et luisants, ses cornes

zébrées et ses longs poils blancs qui lui faisaient une houppelande ! C'était presque aussi charmant que le cabri d'Esméralda, tu te rappelles, Gringoire ? — et puis, docile, caressante, se laissant traire sans bouger, sans mettre son pied dans l'écuelle. Un amour de petite chèvre...

M. Seguin avait derrière sa maison un clos entouré d'aubépines. C'est là qu'il mit sa nouvelle pensionnaire. Il l'attacha à un pieu, au plus bel endroit du pré, en ayant soin de lui laisser beaucoup de corde, et de temps en temps il venait voir si elle était bien. La chèvre se trouvait très heureuse et broutait l'herbe de si bon cœur que M. Seguin était ravi.

— Enfin, pensait le pauvre homme, en voilà une qui ne s'ennuiera pas chez moi !

M. Seguin se trompait, sa chèvre s'ennuya.

Un jour, elle se dit en regardant la montagne :

— Comme on doit être bien là-haut ! Quel plaisir de gambader dans la bruyère, sans cette maudite longe qui vous écorche le cou !... C'est bon pour l'âne ou pour le bœuf de brouter dans un clos !... Les chèvres, il leur faut du large.

À partir de ce moment, l'herbe du clos lui parut fade. L'ennui lui vint. Elle maigrit, son lait se fit rare. C'était pitié de la voir tirer tout le jour sur sa longe, la tête tournée du côté de la montagne, la narine ouverte, en faisant *Mê* !... tristement.

M. Seguin s'apercevait bien que sa chèvre avait quelque chose, mais il ne savait pas ce que c'était... Un matin, comme il achevait de la traire, la chèvre se retourna et lui dit dans son patois :

— Écoutez, monsieur Seguin, je me languis chez vous, laissez-moi aller dans la montagne.

— Ah ! mon Dieu !... Elle aussi ! cria M. Seguin stupéfait, et du coup il laissa tomber son écuelle ; puis, s'asseyant dans l'herbe à côté de sa chèvre :

— Comment Blanquette, tu veux me quitter !

Et Blanquette répondit :

— Oui, monsieur Seguin.

— Est-ce que l'herbe te manque ici ?

— Oh ! non ! monsieur Seguin.

— Tu es peut-être attachée de trop court ; veux-tu que j’allonge la corde !

— Ce n’est pas la peine, monsieur Seguin.

— Alors, qu’est-ce qu’il te faut ! qu’est-ce que tu veux ?

— Je veux aller dans la montagne, monsieur Seguin.

— Mais, malheureuse, tu ne sais pas qu’il y a le loup dans la montagne... Que feras-tu quand il viendra ?...

— Je lui donnerai des coups de corne, monsieur Seguin.

— Le loup se moque bien de tes cornes. Il m’a mangé des biques autrement encornées que toi... Tu sais bien, la pauvre vieille Renaude qui était ici l’an dernier ? une maîtresse chèvre, forte et méchante comme un bouc. Elle s’est battue avec le loup toute la nuit... puis, le matin, le loup l’a mangée.

— Pécaïre ! Pauvre Renaude !... Ça ne fait rien, monsieur Seguin, laissez-moi aller dans la montagne.

— Bonté divine !... dit M. Seguin ; mais qu’est-ce qu’on leur fait donc à mes chèvres ? Encore une que le loup va me manger... Eh bien, non... je te sauverai malgré toi, coquine ! et de peur que tu ne rompes ta corde, je vais t’enfermer dans l’étable, et tu y resteras toujours.

Là-dessus, M. Seguin emporta la chèvre dans une étable toute noire, dont il ferma la porte à double tour. Malheureusement, il avait oublié la fenêtre, et à peine eut-il le dos tourné, que la petite s’en alla...

Tu ris, Gringoire ? Parbleu ! je crois bien ; tu es du parti des chèvres, toi, contre ce bon M. Seguin... Nous allons voir si tu riras tout à l’heure.

Quand la chèvre blanche arriva dans la montagne, ce fut un ravissement général. Jamais les vieux sapins n’avaient rien vu d’aussi joli. On la reçut comme une petite reine. Les châtaigniers se baissaient jusqu’à terre pour la caresser du bout de leurs branches. Les genêts d’or s’ouvraient sur son passage, et sentaient bon tant qu’ils pouvaient. Toute la montagne lui fit fête.

Tu penses, Gringoire, si notre chèvre était heureuse ! Plus de corde, plus de pieu... rien qui l’empêchât de gambader, de brouter à sa guise... C’est là qu’il y en avait de l’herbe ! jusque par-dessus les cornes, mon cher !... Et quelle herbe ! Savoureuse, fine, dentelée, faite de mille plantes... C’était bien autre chose que le gazon du clos. Et les

fleurs donc !... De grandes campanules bleues, des digitales de pourpre à longs calices, toute une forêt de fleurs sauvages débordant de suc capiteux !...

La chèvre blanche, à moitié soûle, se vautrait là dedans les jambes en l'air et roulait le long des talus, pêle-mêle avec les feuilles tombées et les châtaignes... Puis, tout à coup, elle se redressait d'un bond sur ses pattes. Hop ! la voilà partie, la tête en avant, à travers les maquis et les buissières, tantôt sur un pic, tantôt au fond d'un ravin, là-haut, en bas, partout... On aurait dit qu'il y avait dix chèvres de M. Seguin dans la montagne.

C'est qu'elle n'avait peur de rien la Blanquette.

Elle franchissait d'un saut de grands torrents qui l'éclaboussaient au passage de poussière humide et d'écume. Alors, toute ruisselante, elle allait s'étendre sur quelque roche plate et se faisait sécher par le soleil... Une fois, s'avançant au bord d'un plateau, une fleur de cytise aux dents, elle aperçu en bas, tout en bas dans la plaine, la maison de M. Seguin avec le clos derrière. Cela la fit rire aux larmes.

— Que c'est petit ! dit-elle ; comment ai-je pu tenir là dedans ?

Pauvrette ! de se voir si haut perchée, elle se croyait au moins aussi grande que le monde...

En somme, ce fut une bonne journée pour la chèvre de M. Seguin. Vers le milieu du jour, en courant de droite et de gauche, elle tomba dans une troupe de chamois en train de croquer une lambrusque à belles dents. Notre petite coureuse en robe blanche fit sensation. On lui donna la meilleure place à la lambrusque, et tous ces messieurs furent très galants... Il paraît même, — ceci doit rester entre nous, Gringoire, — qu'un jeune chamois à pelage noir, eut la bonne fortune de plaire à Blanquette. Les deux amoureux s'égarèrent parmi le bois une heure ou deux, et si tu veux savoir ce qu'ils se dirent, va le demander aux sources bavardes qui courent invisibles dans la mousse.

Tout à coup le vent fraîchit. La montagne devint violette ; c'était le soir...

— Déjà ! dit la petite chèvre ; et elle s'arrêta fort étonnée.

En bas, les champs étaient noyés de brume. Le clos de M. Seguin disparaissait dans le brouillard, et de la maisonnette on ne voyait plus que le toit avec un peu de fumée. Elle écouta les clochettes d'un troupeau qu'on ramenait, et se sentit l'âme toute triste... Un gerfaut, qui rentrait, la frôla de ses ailes en passant. Elle tressaillit... puis ce fut un hurlement dans la montagne :

— Hou ! hou !

Elle pensa au loup ; de tout le jour la folle n'y avait pas pensé... Au même moment une trompe sonna bien loin dans la vallée. C'était ce bon M. Seguin qui tentait un dernier effort.

— Hou ! hou !... faisait le loup.

— Reviens ! reviens !... criait la trompe.

Blanquette eut envie de revenir ; mais en se rappelant le pieu, la corde, la haie du clos, elle pensa que maintenant elle ne pouvait plus se faire à cette vie, et qu'il valait mieux rester.

La trompe ne sonnait plus...

La chèvre entendit derrière elle un bruit de feuilles. Elle se retourna et vit dans l'ombre deux oreilles courtes, toutes droites, avec deux yeux qui reluisaient... C'était le loup.

Énorme, immobile, assis sur son train de derrière, il était là regardant la petite chèvre blanche et la dégustant par avance. Comme il savait bien qu'il la mangerait, le loup ne se pressait pas ; seulement, quand elle se retourna, il se mit à rire méchamment.

— Ha ! ha ! la petite chèvre de M. Seguin ! et il passa sa grosse langue rouge sur ses babines d'amadou.

Blanquette se sentit perdue... Un moment en se rappelant l'histoire de la vieille Renaude, qui s'était battue toute la nuit pour être mangée le matin, elle se dit qu'il vaudrait peut-être mieux se laisser manger tout de suite ; puis, s'étant ravisée, elle tomba en garde, la tête basse et la corne en avant, comme une brave chèvre de M. Seguin qu'elle était... Non pas qu'elle eût l'espoir de tuer le loup, — les chèvres ne tuent pas le loup, — mais seulement pour voir si elle pourrait tenir aussi longtemps que la Renaude...

Alors le monstre s'avança, et les petites cornes entrèrent en danse.

Ah ! la brave chevrette, comme elle y allait de bon cœur ! Plus de dix fois, je ne mens pas, Gringoire, elle força le loup à reculer pour reprendre haleine. Pendant ces trêves d'une minute, la gourmande cueillait en hâte encore un brin de sa chère herbe ; puis elle retournait au combat, la bouche pleine... Cela dura toute la nuit. De temps en temps la chèvre de M. Seguin regardait les étoiles danser dans le ciel clair, et elle se disait :

— Oh ! pourvu que je tienne jusqu'à l'aube...

L'une après l'autre, les étoiles s'éteignirent. Blanquette redoubla de coups de cornes, le loup de coups de dents... Une lueur pâle parut dans l'horizon... Le chant d'un coq enrôlé monta d'une métairie.

— Enfin ! dit la pauvre bête, qui n'attendait plus que le jour pour mourir ; et elle s'allongea par terre dans sa belle fourrure blanche toute tachée de sang...

Alors le loup se jeta sur la petite chèvre et la mangea.

Adieu, Gringoire !

L'histoire que tu as entendue n'est pas un conte de mon invention. Si jamais tu viens en Provence, nos ménagers te parleront souvent de la *cabro de moussu Seguin, que se battègue touto la neui emé lou loup, e piei lou matin lou loup la mangé*. (1)

Tu m'entends bien, Gringoire :

E piei lou matin lou loup la mangé.

1. La chèvre de monsieur Seguin, qui se battit toute la nuit avec le loup, et puis, le matin, le loup la mangea.

Con Dê của Ông Seguin

(Phỏng dịch sang Việt ngữ do David Lý Lãng Nhân)

Kính gửi : Ông Pierre Gringoire, Thi Sĩ tại Paris.

Anh sẽ mãi mãi là anh mà thôi, anh Gringoire đáng thương của tôi ơi !

Thế là thế nào ! người ta mời anh giữ chức vụ Biên tập viên trên một tờ báo tốt tại Paris, mà anh lại cả gan từ chối à ... Này anh hãy nhìn kỹ lại con người khốn khổ của anh xem ! Hãy trông chiếc áo tây thùng lồ, đôi vớ rách tả tơi, bộ mặt gầy nhom ốm đói kia. Đó là hậu quả của sự say mê những vần thơ đẹp đấy anh ạ ! Đó là kết quả của mười năm cọng sự trung thành với tờ Apollo cũ kỹ... Đến phút này mà anh chưa thấy hổ thẹn hay sao ?

Hãy nhận làm Biên tập viên đi, anh ngu xuẩn lắm đấy nhé ! Làm Biên tập viên đi ! Anh sẽ kiếm thêm được nhiều đồng quan đẹp để có khắc dấu hoa hồng, anh sẽ có bàn ăn dành riêng ở Nhà Hàng Brebant, và anh sẽ được dịp góp mặt trong những buổi khai mạc đầu tiên với một chiếc lông chim mới giặt trên kẹp tóc...

Không à ? Anh không muốn à ?... Anh quyết tâm giữ tự do mình đến kỳ cùng... Thôi được rồi, anh hãy nghe tôi kể chuyện con dê của Ông Seguin. Anh sẽ thấy ta được gì khi muốn sống tự do.

Ông Seguin không hề được hài lòng sung sướng với những con dê của ông.

Ông đã mất tất cả dê của ông cùng một lối y như nhau : một buổi sáng đẹp trời, chúng nó bứt giây cột, thoát lên núi, rồi bị chó sói ăn thịt trên đó. Mặc dầu cho ông chủ vuột ve, mặc dầu vẫn sợ chó sói, không có gì cầm giữ được chúng nó cả. Hình như đó là loại dê độc lập, chỉ muốn thoáng khí và tự do bằng mọi giá.

Tuy ông Seguin là người tốt bụng nhưng lại chẳng hiểu tí gì về tâm tính của dê nên ông đã hoãng kinh. Ông tự bảo mình :

- Thế là hết ; lũ dê này sinh ra buồn bực ở nhà tôi, thế thì từ nay tôi sẽ không giữ con nào sắc cả.

Tuy nhiên, ông cũng không nản chí, và sau khi đã mất sáu con dê một cách giống y nhau, ông mua con dê thứ bảy; có khác là kỳ này, ông cẩn thận lựa một con thật trẻ, để cho nó dễ quen sống ở nhà ông.

À ! Anh Gringoire ạ, con dê cái nhỏ này của ông Seguin xinh xắn lắm ! nó trông rất đẹp với đôi mắt dịu hiền, bộ râu cằm Hạ sĩ quan, móng chân đen nhánh, đôi sừng xoắn và bộ lông trắng dài giống như một chiếc áo đầm nhiều tầng ! Nàng dê này cũng duyên dáng không kém chú dê non xứ Esmeralda, anh còn nhớ không, anh Gringoire ? – và lại, còn thêm dễ dạy, triu mến, luôn đứng yên cho vắt sữa, không dẫm chân trong thùng đựng sữa. Thật là một nàng dê nho nhỏ đáng yêu...

Ông Seguin có làm một vương rào sau nhà, xung quanh trồng trà lá gai. Ông nuôi nàng dê, khách hàng mới của ông nơi đó. Ông cột nàng ta vào một cây trụ, chỗ có cỏ đẹp nhất, lại còn cẩn thận chừa nhiều dây, và thỉnh thoảng ông ra thăm dê yên chí nàng được thoải mái. Nàng dê xem chừng cũng vui sướng và gặm cỏ ngon lành làm cho ông Seguin hoan hỉ lắm.

- Ông Seguin đáng thương suy nghĩ rằng, cuối cùng rồi, đây là một con dê sẽ không buồn bực sống ở nhà mình !

Nhưng ông Seguin đã lầm, nàng dê của ông vẫn buồn.

Rồi một ngày, nàng tự nhủ khi nhìn lên núi.

- Sung sướng nhỉ nếu ta được sống trên đó ! Còn gì vui thú bằng chạy nhảy trong những buổi rậm, cỏ khô bị trầy xước bởi sợi giây thừng khôn nạn !...Giây ấy chỉ tốt để cột lừa hay cột bò để chúng ăn cỏ trong vương rào !...Đối với dê, phải có khoản trồng hơn chứ lì.

Kể từ giây phút đó, cỏ trong vườn trở nên nhạt nhẽo. Nỗi buồn chợt đến với nàng. Nàng gầy đi, sữa cũng ít dần. Thật tội nghiệp khi nhìn thấy nàng trì kéo giây thừng cả ngày, đầu cứ quay về phía núi, mũi nở phồng, cất tiếng kêu Mê !...buồn bã.

Ông Seguin nhận biết con dê của mình đang gặp một sự khó khăn nào đó, nhưng ông không rõ là chuyện gì...Một buổi sáng, sau khi ông vắt sữa xong, nàng dê quay lại nói với ông bằng ngôn ngữ riêng của loài dê như sau :

- Thưa ông Seguin ơi, tôi héo mòn tiều tụy ở đây với ông, xin ông thả tôi lên núi đi.
- Ôi ! Thượng Đế ơi !...Mi mà cũng thế à ! ông Seguin kinh ngạc la lên, và đồng thời đánh rơi luôn thùng đựng sữa ; rồi ông ngồi bẹp xuống cỏ cạnh nàng dê ;
- Sao thế hử, Blanquette, mi muốn bỏ ta sao !

Và Blanquette trả lời :

- Phải rồi, thưa ông Seguin.
- Có phải ở đây thiếu cỏ chẳng ?
- Ồ ! Không, ông Seguin.
- Có lẽ giầy cột quá ngắn chẳng ; mi có muốn ta nói giầy không !
- Điều ấy thật không cần thiết, ông Seguin ạ.
- Thế thì mi cần gì ! mi muốn gì?
- Tôi muốn lên trên núi, thưa ông Seguin.
- Nhưng khôn khổ cho mi chưa, mi không biết rằng trên núi có chó sói...Nếu nó tới thì mi sẽ làm sao?....
- Tôi sẽ húc nó bằng sừng của tôi, thưa ông Seguin.
- Chó sói không coi sừng mi ra cái thứ gì. Nó đã ăn thịt nhiều con dê có sừng còn to hơn của mi nhiều...Mi biết không, con dê cái già Renaude ở đây năm ngoái đó? Một con dê cái lão thành, mạnh mẽ và hung hãn như một con dê đực. Nó đánh nhau với chó sói suốt cả đêm...để rồi sáng hôm sau, nó bị chó sói ăn thịt.
- Thánh thần ơi! Tội nghiệp cho Renaude quá nhi!....Nhưng không hề gì đâu, thưa ông Seguin, xin ông cứ thả tôi lên núi đi.
- Ôi, xin Ông Trên phù hộ tôi!...ông Seguin nói; không biết bày dê của tôi mắc chứng gì? Rồi con dê này nữa cũng bị chó sói ăn thịt cho mà xem...Nhưng không thể như thế được...ta sẽ cứu mi dù mi muốn hay không, đưa tróc nết kia! Và để khỏi sợ mi bứt giầy, ta sẽ nhốt mi trong chuồng bò, cho mi sẽ ở đó suốt đời.

Ngay lúc đó, ông Seguin ẵm con dê cái của ông vào trong một chuồng bò tối thui, rồi ông khóa chặt cửa lại bằng ống khóa đôi. Rồi thay, ông ta quên chiếc cửa sổ, và khi ông vừa quay lưng đi thì nàng dê nhỏ của ông đã thoát ra ngoài...

Có phải anh đang cười đó không, anh Gringoire? Tôi biết lắm mà; anh theo phe của lũ dê, chống lại ông Seguin tốt bụng chứ gì....Rồi lát nữa chúng ta sẽ biết ai sẽ cười ai.

Khi nàng dê trắng lên trên núi thì quả thật là một niềm vui sướng hoàn toàn. Những cội thông già cũng chưa từng thấy một quang cảnh xinh đẹp như vậy. Người ta tiếp đón nàng như rước một bà Hoàng trẻ. Những cây hạt dẻ cúi sát xuống đất để những cành mềm vuốt ve nàng. Những bụi hoa vàng đua nở dọc theo lối đi của nàng, cố sức tỏa hương thơm ngào ngạt. Tất cả núi non đều mở hội rước mừng nàng.

Anh Gringoire, anh không tưởng nổi nàng dê của chúng ta sung sướng đến bực nào! Không còn giầy buộc, không còn trụ cột...không có gì ngăn cản nàng chạy nhảy tung tăng, gặm cỏ theo ý thích...Ôi, cỏ ơi là cỏ! cỏ cao ngập đến sừng, bạn ơi!... Mà thứ cỏ gì ấy chứ! Đây hương vị, lá nhuyễn, gai mềm, pha trộn cả ngàn thứ thảo mộc...Khác

hắn thứ cỏ trong vương rào. Lại còn hoa nữa chứ!...Hoa xanh cánh to, hoa móng tay đỏ chói, với đài hoa thon dài, cả một rừng hoa đại tràn đầy mật ngọt!...

Nàng dê trắng nửa tỉnh nửa say, lặn ngụp trong cỏ hoa, đưa chân lên trời và lăn tròn dọc theo bờ đất, lẫn cùng với lá và hạt dẻ rụng rơi đầy... Rồi bất thành linh nó tung người chỗi dậy. Hấp! nó phóng mình lướt tới, đầu đi trước, xuyên qua cỏ cây bụi rậm, khi thì trên chòm đá, lúc thì dưới hố sâu, lên cao, xuống thấp, cùng khắp... Người ta có thể bảo rằng có mười con dê của ông Seguin trên núi.

Đó là vì nàng dê Blanquette không e sợ gì cả.

Nàng chỉ nhảy một cái là qua những giòng suối lũ nước văng tung tóe vào người nàng như phấn ướt và bọt nước. Thế rồi, mình mẩy ướt mem, nàng đứng đỉnh đến ngã lưng trên những phiến đá phẳng mặt để hong khô mình dưới ánh mặt trời... Có một lần, đến gần ven bờ của một ngọn đồi, miệng ngậm một nụ hoa đại, nàng chợt thấy tuốt phía dưới trong cánh đồng, ngôi nhà của ông Seguin với vương rào đằng sau. Cảnh tượng ấy làm nàng cười ra nước mắt.

- Sao mà nhỏ tí thế! nàng tự bảo; không biết làm sao tôi đã sống trong đó được?

Khổ cho nó chưa! Vì đứng trên cao quá, nó cứ tưởng mình cũng to bằng thế giới.

Nói tóm lại, đó là một ngày đẹp nhất cho con dê cái của ông Seguin. Đến giữa trưa, trong khi chạy tung tăng cùng khắp, nàng dê bỗng lọt vào giữa một nhóm sơn dương đang gặm nhấm một bụi nho rừng một cách ngon lành. Nàng dê trắng xinh đẹp kia đã gây nên một xúc động mạnh. Người ta nhường cho nàng chỗ tốt nhất của bụi nho rừng, còn những chàng sơn dương thì đã tỏ ra rất nịnh đầm... Hình như, - chuyện này phải được giữ bí mật giữa chúng ta, thưa anh Gringoire, - có một chàng sơn dương lông đen tuyền đã may mắn chiếm được cảm tình của Blanquette. Cặp nhân tình này lảng trốn trong rừng khoảng chừng một hay hai tiếng đồng hồ, và nếu anh muốn biết họ đã nói với nhau những gì, anh nên đi hỏi những giòng suối mách lẻo chảy ngầm giữa rêu xanh ấy.

Bỗng nhiên gió trở nên lạnh lạnh. Đồi núi đổi sang màu tím; chiều đã tới...

- Đã tới rồi à! Nàng dê nhỏ tự bảo; và nàng dừng lại, hết sức ngạc nhiên.

Dưới đồi, những cánh đồng đã chìm trong sương mù. Khu vườn nhà ông Seguin đã mất hút trong sương chiều, và ngôi nhà nhỏ chỉ còn thấy mái nhà với chút khói lam tỏa nhẹ. Nàng lắng tai nghe tiếng lục lạc của bầy thú nhà được đuổi về chuồng, và nàng chợt thấm buồn... Một con chim ưng bay về tổ, soạt cánh chạm nhẹ vào người nàng. Nàng giật nảy mình... kể đó, có tiếng hú ngân dài trong núi:

- Hu! Hu!

Nàng nghĩ ngay đến chó sói; cả ngày con nhỏ khùng này chẳng hề nghĩ đến việc này... Cùng lúc ấy bỗng có tiếng còi vang xa trong thung lũng. Đó là ông Seguin tốt bụng với cổ găng cuối cùng của ông.

- Hu! Hu!...Con chó sói tru lên.
- Trở về đi! Trở về đi!...tiếng còi thúc dục.

Blanquette muốn trở về lắm; nhưng nó nhớ lại cây trụ cột, sợi giây thừng, bờ dậu vuông rào, nó nghĩ tới từ nay nó không thể sống cuộc đời đó được nữa, thà ở lại còn hơn.

Tiếng còi đã lặng yên.

Con dê cái bỗng nghe sau lưng mình tiếng lá cây rung động. Nó quay lại và nhận thấy trong bóng đêm hai lỗ tai ngắn, đứng thẳng, với một cặp mắt sáng ngời...Đó là con chó sói.

Đồ sộ, im lìm, ngồi xổm trên hai chân sau, nó lặng yên nhìn con dê trắng nhỏ, thương thức trước con mồi thơm. Biết mình sẽ ăn thịt được con dê này, chó sói không vội vàng gì; chỉ quay mình cười lên rùng rợn.

- Hà! Hà! Con dê nhỏ của ông Seguin! Đoạn nó thè cái lưỡi dài và đỏ hồng ra liếm mép mình.

Blanquette biết mình sắp mất mạng. ..Trong một phút nó nhớ lại chuyện con dê cái già Renaude đánh nhau cả đêm với chó sói để rồi bị ăn thịt khi trời rạng sáng, nó tự bảo có lẽ tốt hơn nên để bị ăn thịt ngay tức thì; nhưng nó đổi ý, nó xuống tấn thủ thế, đầu cúi xuống thấp và sừng nghinh ra phía trước, như một con dê anh dũng của ông Seguin... Không phải nó hy vọng giết được con sói, - dê không giết chó sói, - nhưng tại vì nó muốn thử xem nó có thể chống cự được lâu bằng con Renaude hay không...

Bấy giờ con quái vật đã tiến lên, và đôi sừng nhỏ kia cũng múa tới tấp.

Ôi! Con dê nhỏ anh dũng kia, nó thực lòng quyết tâm ra sức! Thật tôi không nói thừa với anh, anh Gringoire ạ, hơn mười lần nó tấn công mạnh mẽ làm cho con chó sói phải lùi lại lấy hơi. Trong những phút ngưng chiến đó, con nhỏ tham ăn còn vội ngoạm lấy một nhúm cỏ thân yêu; để mồm nó còn đầy khi trở lại chiến đấu...Và cứ tiếp diễn như thế cả đêm. Đôi khi, con dê của ông Seguin nhìn lên ánh sao nhảy múa trên nền trời trong trăng và tự nhủ rằng:

- Ôi! Ta chỉ cần cầm cự đến sáng...

Rồi từng ngôi một, sao trên trời đã tắt. Blanquette cố sức chiến đấu với đôi sừng, còn chó sói với hàm răng nhọn...Chân trời bỗng lộ dạng một ánh bình minh vàng vọt... Giọng khàn của một con gà gáy sớm vang lên từ trong xóm.

Thế là xong! Con thú đáng thương kia tự bảo, mình chỉ chờ bình minh tới để chết mà thôi; rồi nó nằm dài xuống đất trong bộ lông trắng nuốt đẫm máu tươi...

Thế rồi con chó sói vồ ngay lấy con dê nhỏ và ăn thịt nó.

Xin từ biệt nhé, anh Gringoire,

Câu chuyện anh vừa nghe không phải do tôi bịa đặt đâu. Có khi nào anh xuống chơi miền Provence, các người giúp việc sẽ thường kể cho anh nghe về chuyện *con dê của ông Seguin chiến đấu cả đêm với chó sói, để rồi đến sáng bị chó sói ăn thịt*.

Anh nghe rõ chưa, Gringoire;

Rồi đến sáng nó bị chó sói ăn thịt.

Madison, AL, March 5, 2008

Trầm Tư Bonsai

David Lý Lăng Nhân

*Tình đôi lứa, đẹp thay! lời hẹn ước
Đời lãnh băng khi Đất thiếu mặt trời
Lời tri âm sưởi ấm trái tim người
Tình huynh đệ, gia đình, ôi, quý hiếm!*

*Của thế gian vốn niềm ta hãnh diện
Sánh chưa bằng hạnh phúc của yêu thương
Của mất đi còn hy vọng bồi thường
Tình thương đó dễ nhường ai thay thế*

Thời gian tạo bao công trình đáng kể

*Hiếu tru tiên là bí quyết thành công
Kẻ rong chơi chỉ ước muốn, đèo bòng
Đời mấy chốc, bóng ngựa phi trước cửa*

*Cuộc sống nào, không lúc vui, lúc khổ?
Nắc đau thương xen lẫn với chuỗi cười
Hạt cát vàng trong tay lọt kẽ rồi
Quên nước mắt, nhớ nụ cười son trẻ*

*Ngôi yên ngắm cụm Bonsai mới tủa
Cội càng già, hoa thắm thía sắc màu
Tạo hóa phô bày ý nghĩa thâm sâu
Trong ngọn nến lụn tàn bừng ánh sáng*

Madison, AL, March, 2008

La Rentrée

Anatole France

Je vais vous dire ce que me rappellent tous les ans, le ciel agité de l'automne, les premiers dîners à la lampe et les feuilles qui jaunissent dans les arbres qui frissonnent ; je vais vous dire ce que je vois quand je traverse le Luxembourg dans les premiers jours d'octobre, alors qu'il est un peu triste et plus beau que jamais ; car c'est le temps où les feuilles tombent une à une sur les blanches épaules des statues.

Ce que je vois alors dans ce jardin, c'est un petit bonhomme qui, les mains dans les poches et sa gibecière au dos, s'en va au collège en sautillant comme un moineau. Ma pensée seule le voit ; car ce petit bonhomme est une ombre ; c'est l'ombre du moi que j'étais il y a vingt-cinq ans . Vraiment, il m'intéresse, ce petit : quand il existait, je ne me souciais guère de lui ; mais, maintenant qu'il n'est plus, je l'aime bien.

Il valait mieux, en somme, que les autres moi que j'ai eus après avoir perdu celui-là. Il était bien étourdi ; mais il n'était pas méchant, et je dois lui rendre cette justice qu'il ne m'a pas laissé un seul mauvais souvenir ; c'est un innocent que j'ai perdu : il est bien naturel que je le regrette ; il est bien naturel que je le voie en pensée et que mon esprit s'amuse à ranimer son souvenir.

Il y a vingt-cinq ans, à pareille époque, il traversait, avant huit heures, ce beau jardin pour aller en classe. Il avait le coeur un peu serré : c'était la rentrée.

Pourtant, il trottait, ses livres sur son dos, et sa toupie dans sa poche. L'idée de revoir ses camarades lui remettait de la joie au coeur. Il avait tant de choses à dire et à entendre ! Ne lui fallait-il pas savoir si Laboriette avait chassé pour de bon dans la forêt de l'Aigle ? Ne lui fallait-il pas répondre qu'il avait, lui, monté à cheval dans les montagnes d'Auvergne ? Quand on fait une pareille chose, ce n'est pas pour la tenir cachée. Et puis c'est si bon de retrouver des camarades ! Combien il lui tardait de revoir Fontanet, son ami, qui se moquait si gentiment de lui, Fontanet qui, pas plus gros qu'un rat et plus ingénieux qu'Ulysse, prenait partout la première place avec une grâce naturelle !

Il se sentait tout léger, à la pensée de revoir Fontanet.

C'est ainsi qu'il traversait le Luxembourg dans l'air frais du matin. Tout ce qu'il voyait alors, je le vois aujourd'hui.

C'est le même ciel et la même terre ; les choses ont leur âme d'autrefois, leur âme qui m'égaye et m'attriste, et me trouble ; lui seul n'est plus.

C'est pourquoi, à mesure que je vieillis, je m'intéresse de plus en plus à la rentrée des classes.

Ngày Tụ Trường

(Do David Lý Lãng Nhân dịch thuật)

Tôi sẽ kể anh nghe những gì nhắc nhớ tôi mỗi năm, bầu trời sao xuyên của mùa Thu, những bữa ăn chiều đầu tiên dưới ánh đèn và những chiếc lá úa vàng trên cành cây run rẩy; tôi sẽ kể anh nghe những gì tôi đã thấy khi đi qua công viên Luxembourg vào những ngày đầu của tháng Mười, tuy hơi gợn buồn nhưng đẹp hơn bao giờ cả; vì đó là lúc mà lá vàng rơi, rơi từng cánh trên vai những tượng đá trắng tinh.

Tôi còn thấy trong khu vườn ngày ấy một thiếu niên nhỏ bé, hai tay trong túi, bị sách trên lưng, đang rảo bước đến trường, tung tăng như một con chim se sẻ.

Tôi chỉ thấy cậu thiếu niên này trong tâm tưởng mà thôi; vì hắn chỉ là một cái bóng; cái bóng của mình tôi hai mươi lăm năm về trước. Thực vậy, cậu trai nhỏ đó làm cho tôi lưu ý: lúc hắn còn hiện hữu thì tôi chẳng mấy chú tâm đến hắn; nhưng bây giờ hắn không còn đấy nữa, tôi mới thấy mình yêu mến hắn rất nhiều.

Nói tóm lại, hắn còn quý giá hơn những hình ảnh khác của chính tôi về sau này, khi tôi đã mất hắn. Tuy hắn đại khờ, lơ đãng; nhưng không ác độc, hung hãn, và tôi cũng phải công tâm nhận rằng hắn đã không lưu lại cho tôi một kỷ niệm xấu nào; hắn chỉ là một kẻ ngây thơ tôi đã mất: lẽ tự nhiên là tôi rất tiếc; lẽ tự nhiên là tôi vẫn nhìn thấy hắn trong tư tưởng và vui thích sống lại những kỷ niệm của hắn trong tâm.

Hai mươi lăm năm trước, cũng vào khoảng mùa này, hắn đi ngang qua khu vườn đẹp đẽ này, trước tám giờ, để đến lớp học. Trong tim, hắn cảm thấy một chút se sắt, bồi hồi: vì đó là ngày tụ trường.

Tuy nhiên, hắn vẫn rảo bước, bị sách trên lưng, con bong vụn nằm trong túi. Ý nghĩ gặp lại bạn cũ mang lại một niềm vui hơn hờ trong tim. Hắn có quá nhiều chuyện đề kê và nhiều chuyện đề nghe! Hắn cần phải biết Laboriette có thực sự đi săn trong rừng Chim Ưng không? Hắn có cần phải đáp lại rằng chính hắn đã cưới ngựa trên núi Auvergne không? Khi người ta đã làm được một việc quan trọng như vậy, đâu phải để dấu diếm. Và lại, còn gì sung sướng hơn gặp lại bạn bè! Hắn háo hức trông chờ gặp lại Fontanet, người bạn thân vẫn hay trêu chọc hắn một cách nhẹ nhàng, Fontanet hình vóc không to hơn một con chuột đồng nhưng tài ba hơn cả người hùng Ulysse, và đã chiếm tất cả giải nhất một cách hồn nhiên duyên dáng!

Hắn cảm thấy nhẹ nhàng phấn khởi trong ý nghĩ gặp lại Fontanet.

Và như thế hắn đi ngang qua vườn Luxembourg trong không khí mát mẽ ban mai. Tất cả những gì hắn thấy lúc ấy, hôm nay tôi cũng thấy.

Cũng một bầu trời và cũng một giải đất; cảnh vật vẫn mang tâm hồn của ngày xưa, cái tâm hồn nó đã làm tôi vui, buồn, và lo ngại; duy chỉ có hắt là không còn nữa.

Bởi thế cho nên, khi càng lớn tuổi về già, tôi lại càng tha thiết với ngày tựu trường.

Nhịp Cầu Son

David Lý Lãng Nhân

*Lặng lẽ nước biếc chảy về đâu
Tha thướt cành xuân khẽ cúi đầu
Cảnh vật hữu tình người quyến luyến
Nhịp cầu son đó biết nông sâu?*

*Xuân nở bên thềm mến chúc nhau
Dặm câu thăm thiết ý ban đầu
Nhớ chữ tri âm tình quý hữu
Nhịp cầu ngàn dặm có xa đâu!*

Madison, AL, Feb 7th, 2008

Xuân Diệu

by Thomas D. Le

Of all the poets of the New Poetry School, Xuân Diệu (1916-1985) stands as a gigantic monument to the Romantics among Vietnamese poets. He is famous for his love poetry, which adherents to the Old School scorned and vilified without success. Who among the generation of young men and women who came of age between 1932 and just before the end of World War II would regret the decline of the stuffy confinement of the Duong (T'ang) model when a breath of fresh air blew with every line of verse wrought from the heart and soul of the likes of Xuân Diệu?

Today and forever, Vietnamese will cherish the tenderness, charm, grace, and beauty of Xuân Diệu's poetry. Here are a few of his poems, one of them, *Chiều* below, is dedicated to the giant of the Old School, Nguyễn Khắc Hiếu.

Chiều

Tặng Nguyễn Khắc Hiếu

Hôm nay trời nhẹ lên cao,
 Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn...
 Lá hồng rơi lặng ngổ thôn,
 Sương trinh rơi kín từ nguồn yêu thương.
 Phát phơ hồn của bông hường,
 Trong hơi phiêu bạt còn vương má hồng.
 Nghe chùng gió nhớ qua sông,
 E bên lau lách thuyền không vắng bờ.
 Không gian như có dây tơ,
 Bước đi sẽ đứt, động hồ sẽ tiêu.
 Êm êm chiều ngẩn ngơ chiều,
 Lòng không sao cả, hiu hiu khẽ buồn.

Evening

To Nguyễn Khắc Hiếu

Today the weightless clouds ascend aloft.
 Joyless I am, yet know not why.
 The roses' leaves fall quiet on rustic paths
 While virgin dew covers the founts of love.

Floating about, the soul of rose wanders,
 Spreading under its breath sweet love's beauty.
 It seems the wind hungers to cross the stream,
 Yet fears the reeds reveal the empty boat.
 It seems the air is in a tangled web
 That each step tears and each move rips.
 Serene the eve lingers in dusky haze.
 Though safe my heart wallows in mild soft gloom.

Translated by Thomas D. Le
 16 February 2008

Dâng

Đây chùm mong nhớ, khóm yêu đương
 Đây nụ mơ màng đợi ánh sương,
 Đây lá bàng khuâng run trước gió
 Đây em, cảnh thẹn lẫn cảnh thương.

Tất cả vườn anh rất đợi chờ
 Bởi vì em có ngón tay thơ.
 Đến đây em hái giùm đôi lộc,
 Kéo tội lòng anh túi ước mơ.

Bước đẹp em vừa ngụ tới đây.
 Chim hoa ríu rít, liễu vui vầy.
 Hãy làm dáng điệu xuân ôm ấp:
 Ánh sáng ban từ một nét tay.

Offerings

Here is a bundle of longing, a fascicle of love;
 And here the bud of dream waiting for the foggy light;
 Here too the unquiet leaves fluttering in the wind
 And here the twig of coyness with the shoot of love.

My whole garden is in a holding mode,
 For you have such a touch of poetry.
 Come here to pick a pair of fortune flowers

And save my heart from its ill-fated hope.

Your feet have hardly treaded round this way
 Than birds burst out chirping, willows singing.
 Open your arms to clasp the spring,
 Then from your hand let there be light.

Translated by Thomas D. Le
 16 February 2008

Đây Mùa Thu Tới

Đây là lòng tôi đương thời sôi nổi, đây là hồn tôi vừa lúc vang ngân và đây là tuổi xuân của tôi, và đây là sự sống của tôi nữa (...). Tập thơ bắt đầu của tôi đây, bạn chớ bắt chước những người khôn ngoan, họ không biết quý phần ngon nhất của đời: tình yêu và tuổi trẻ (...). Tôi gửi hồn tôi cho những người trẻ tuổi và nhất là trẻ lòng!"

*(Trong **Lời đưa duyên**, giới thiệu tập **Thơ thơ**)*

Rặng liễu đìu hiu đứng chịu tang
 Tóc buồn buông xuống lệ ngàn hàng
 Đây mùa thu tới mùa thu tới
 Với áo mơ phai dệt lá vàng

Hơn một loài hoa đã rụng cành
 Trong vườn sắc đỏ rữa màu xanh
 Những luồng run rẩy rung rinh lá
 Đôi nhánh khô gầy sương mỏng manh

Thỉnh thoảng nàng trăng tự ngẩn ngơ
 Non xa khỏi sự nhạt sương mờ
 Đã nghe rét mướt luồn trong gió
 Đã vẳng người sang những chuyến đò

Mây vẫn từng không, chim bay đi
 Khí trời u uất hận chia ly
 Ít nhiều thiếu nữ buồn không nói
 Tựa cửa nhìn xa nghĩ ngợi gì.

(Tập *Thơ thơ*, 1938)

Here Comes Autumn

This is my heart in ebullition; this is my soul in resonance; and this is my prime of life, which is my life itself. (...) This collection is my first; please do not mimic the wise folk, for they do not value the most precious part of life: love and youth (...) I consign my soul to you, the young and the young at heart.

(From *The Connection*, an introduction to *Poetry Poetry*)

The grieving willows droop in deep mourning,
Their sad hair streaming like teardrops falling.
Here comes autumn, here comes the autumn cold
In its faded mantle woven with leaves of gold.

Various blossoms have fallen off their branch
Amidst a garden where the red mingles with blue.
The trembling breath of breeze shakes the leaves and
A few shriveled limbs like fragile bones in somber hue.

At times the moon appears with all her puzzled look.
And on the far side mountains start to veil with fog.
I hear the bitter cold stirring the wind,
But see no boats making their cross-stream run.

High in the cloudy sky the birds flee on
While the leaden air broods o'er the parting.
A few sad girls against the door lean in silence
Looking pensively into the distance.

Translated by Thomas D. Le
16 February 2008

Nguyệt Cầm

Trăng nhập vào dây cung nguyệt lạnh
Trăng thương, trăng nhớ, hồi trăng ngân !
Đàn buồn, đàn lặng, ôi đàn chặm !
Mỗi giọt rơi tàn như lệ ngân.

Mây vắng trời trong đêm thủy tinh
 Lung linh bóng sáng bỗng rung mình
 Vì nghe nương tử trong câu hát
 Đã chết đêm rằm theo nước xanh.

Thu lạnh càng thêm nguyệt tỏ ngời,
 Đàn ghê như nước, lạnh trời ơi ...
 Long lanh tiếng sỏi vang vang hận
 Trăng nhớ Tầm Dương, nhạc nhớ người ...

Bốn bề ánh nhạc: biển pha lê
 Chiếc đảo hồn tôi rộn bốn bề ...
 Sương bạc làm thình, khuya nín thở
 Nghe sâu âm nhạc đến sao Khuê.

The Moon Lute

The moon entered the lute's tune cold
 The moon of love. Oh, moon of old!
 The lute's sad voice ends in a plaintive note
 As each teardrop is like a bell that tolls.

The cloudless sky makes a crystal clear night.
 I shudder at such a shimmering light,
 And hear the belle in her song die
 While full moon shines on the blue stream.

Cold autumn grows colder in the clear moonlight
 The lute is like the frightful water; oh so cold;
 Glittering, a vengeful cry lifts its voice.
 As moon misses Tam Duong, music misses the belle.

From four corners the music's light shines on the crystal sea
 In midst of which my island soul struggles about.
 As silver dew holds its tongue, the night holds its breath,
 While a melancholy tune reaches up to the Khue star.

Translated by Thomas D. Le
 22 February 2008

Ta Muốn Ôm

Cả sự sống mới bắt đầu mon mơn;
 Ta muốn riết mây đưa và gió lượn,
 Ta muốn say cánh bướm với tình yêu,
 Ta muốn thâu trong một cái hôn nhiều
 Và non nước, và cây và cỏ rạng,
 Cho chênh choáng mùi thơm, cho đã đầy ánh sáng,
 Cho no nê thanh sắc của thời tươi;
 -- Hỡi xuân hồng, ta muốn cắn vào ngươi!

I Want to Grasp Thee

Life has just begun to burst forth.
 I want to seize the clouds and wind,
 Drunk with love on butterfly wings.
 I want to embrace in an ardent kiss
 The mountains, streams, trees, and bright grass
 To delight in this world of perfume and light,
 To satiate my soul with the prime of life.
 O, vermeil spring! I want to bite into thee!

Translated by Thomas D. Le
 22 February 2008

Tình Trai

Tôi nhớ Rimbaud với Verlaine
 Hai chàng thi sĩ choáng hơi men
 Say thơ xa lạ, mê tình bạn
 Khinh rẻ khuôn mơn, bỏ lối quen
 Những bước song song xéo dẫm trường
 Đôi hôn tươi đậm ngát hoa hương
 Họ đi, tay yếu trong tay mạnh
 Nghe hát ân tình giữa gió sương

Kể chi chuyện trước với ngày sau
Quên gió môi son với áo màu
Thây kệ thiên đường và địa ngục
Không hề mặc cả, họ yêu nhau

Boys' Love

I still remember Rimbaud and Verlaine,
The two besotted men of poetry
Drunk with exotic verse and with passion,
Defying worn paths and old ways.

They walked in lock step on their way,
Their souls steeped in the fragrant air;
Weak in strong their arms enlaced fore'er;
In all weather, singing their love song gay.

Nothing matters, future or past,
Who wears makeup or colored dress.
Who cares about heaven or hell?
They are simply in love; that's swell.

Translated by Thomas D. Le
22 February 2008

Les Pas

Paul Valéry

Tes pas, enfants de mon silence,
Saintement, lentement placés
Vers le lit de ma vigilance
Procèdent muets et glacés.

Personne pure, ombre divine
Qu' ils sont doux tes pas retenus
Dieux ! tous les dons que je devine
Viennent à moi sur ces pieds nus.

Si, de tes lèvres avancées
Tu prépares pour l'apaiser
A l'habitant de mes pensées
La nourriture d'un baiser.

Ne hâte pas cet acte tendre
Douceur d'être et de n'être pas
Car j'ai vécu de vous attendre
Et mon coeur n'était que vos pas.

Những Bước Chân

Bản dịch Việt ngữ do David Lý Lãng Nhân

*Bước chân em, những đứa con thâm lặng
Chậm chậm gieo, đầy thánh thiện, khoan thai
Phía giường kia, nơi căn mật hồn tôi
Ôi, những bước nín câm và lạnh giá*

Thân tinh khiết, bóng thiên thần hộ giá

*Để bước chân em êm dịu làm sao
Thánh thần ơi! Tất cả những nhiệm màu
Đã thể hiện lên đôi chân trần đó*

*Nếu đôi môi mời mọc em mộng đó
Đã sẵn sàng xóa dịu nỗi khát khao
Trong tâm tư anh trầm ả, dạt dào
Cho anh uống một nụ hôn ngọt lịm*

*Xin chớ vội hưởng trái tình âu yếm
Khúc dịu êm như lúc có, lúc không
Anh đợi em bao ngày tháng vô cùng
Tim anh là những dấu chân em bước*

Madison, AL, September 2007

Photo Dan Lee

Ru Đồi Lãng Nhân

David Lý Lãng Nhân

(Thân tặng người Việt hải ngoại)

*Ru đồi vắng tiếng quê hương
Thiệt tha nhớ bạn chung đường gọi nhau
Xin cho tôi được phép mầu
Trở về hạnh phúc xây lâu mộng mơ*

*Quê ta yêu đến bao giờ
Giọt buồn xoi nhớ mắt chờ viễn phương
Gió bay lá xoắn bên đường
Cây trơ im cội vời thương mới mòn*

Madison, AL, 05 January 2008

Như Kẻ Sơn Nhân

David Lý Lãng Nhân

*Như kẻ sơn nhân trở lại rừng
Suối nguồn cây cả, chón thung dung
Ngày tháng lãng quên trong cỏ biếc
Thu lá vàng trao nửa mộng xuân*

*Chón cũ ta về thôi nhớ nhung
Hoa hiên trái ngọt thoảng hương nồng
Ủ vết thương xưa ngưng buốt giá
Lửa hồng động đá ngủ qua Đông*

Madison, AL, April, 2007

Photo Jonathan Lee

Cùng Tắm Một Giòng Sông (Giòng Sông Định Mệnh)

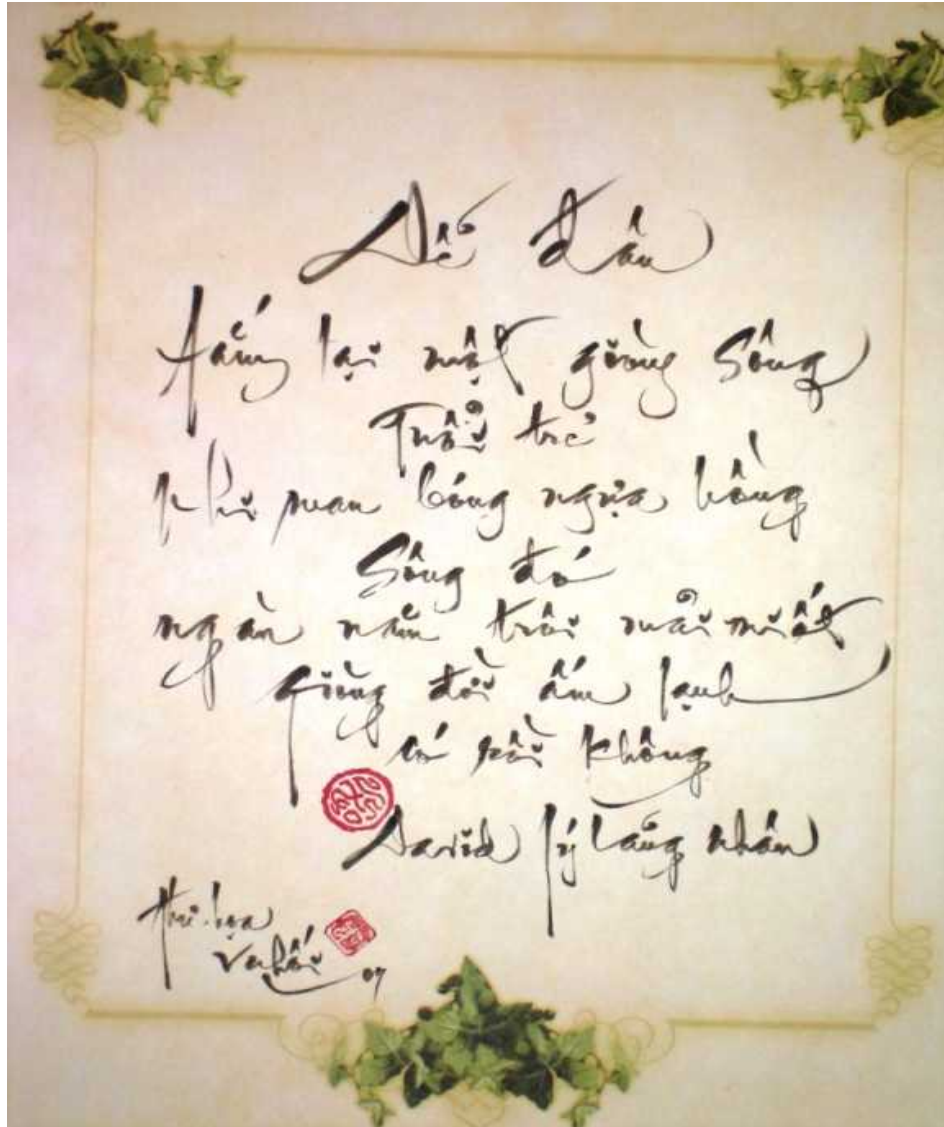
David Lý Lãng Nhân

*Đôi ta cùng tắm một giòng sông
Trao hưởng bao giây phút mặn nồng
Bến nước chiều nay thuyền vẫn đợi
Người về bạc tóc lửa tim hồng
Tô cũ bao giờ thôi nhớ nhung
Cành khô xơ xác ngại sang Đông
Sóng gợn ven cầu ru mộng lẽ
Ngậm ngùi chuyện cũ mắt lưng tròng*

*Dẽ đâu tắm lại một giòng sông
Tuổi trẻ phi mau bóng ngựa hồng
Sông đỏ ngàn năm trôi mãi miết*

Giòng đời âm lạnh có rồi không

Madison, AL, April 14, 2006

Thơ họa Vũ Hồi

Bathing in the Same River **(The River of Destiny)**

We have bathed in the same river us two,
And shared blissful moments of deep passion.
This eve the boat still moored longing for you
With hair hoary and heart burning to come.

Let's not ever forget our old sweet home
Though spindly boughs fear bitter winter cold,
And waves still lap in dreams the bridge lonesome,
And eyes fill up with tears for times of old.

It's not easy to bathe in the same river twice.
Youth flies as fast as swift-foot horse flees by,
Yond river flows nonstop thousands of years,
So life's changes from full to naught will e'er defy.

Translated by Thomas D. Le
Houston, TX, 6 January 2008

Cám Ơn Người

(Thân tặng các bạn văn nghệ sĩ)

David Lý Lãng Nhân

*Cám ơn người mở tim tôi
Cho tôi rung cảm giữa đôi cỏ hoa
Cho tôi xúc động chiều tà
Mây hồng một giải trời đà lạng yên*

*Cám ơn giây phút thân tiên
Uống dòng thơ ngọt từ miền Hoa Tâm
Để tôi nức nở trầm ngâm
Biết yêu cái Đẹp con tầm vương tơ*

Cám ơn chẳng quăn nắng mưa

*Hè wòm cỏ biếc Thu thừa lá vàng
Tình thơ ấp ủ canh tàn
Nâng niu tâm sự nồng nàn có nhau*

*Cám ơn người đã đổi trao
Gói trong tâm tưởng đượm bao ý tình
Cho tôi thắm nghĩa tử sinh
Hiểu điều trân quý như tình Bạn Thơ*

Madison, AL, tháng Giêng, năm 2007

Trăng Thu Buồn

David Lý Lãng Nhân

*Bơ vơ lòng chẳng nghĩ suy
Thu buồn vỗ cánh vui kia đã rời
Nhớ chi xao xuyên bồi hồi
Thương chi giăng mắc qua đời mộng mơ*

*Lăn tăn sóng gợn ven bờ
Bút trơ ngăn kéo hồn chờ ý ai
Xuôi giòng lờ lững đêm dài
Trăng Thu một đóa mắt ai mỗi mòn*

Madison, AL, October 2007

Xin Cầm Cho Êm

(Friends Forever)

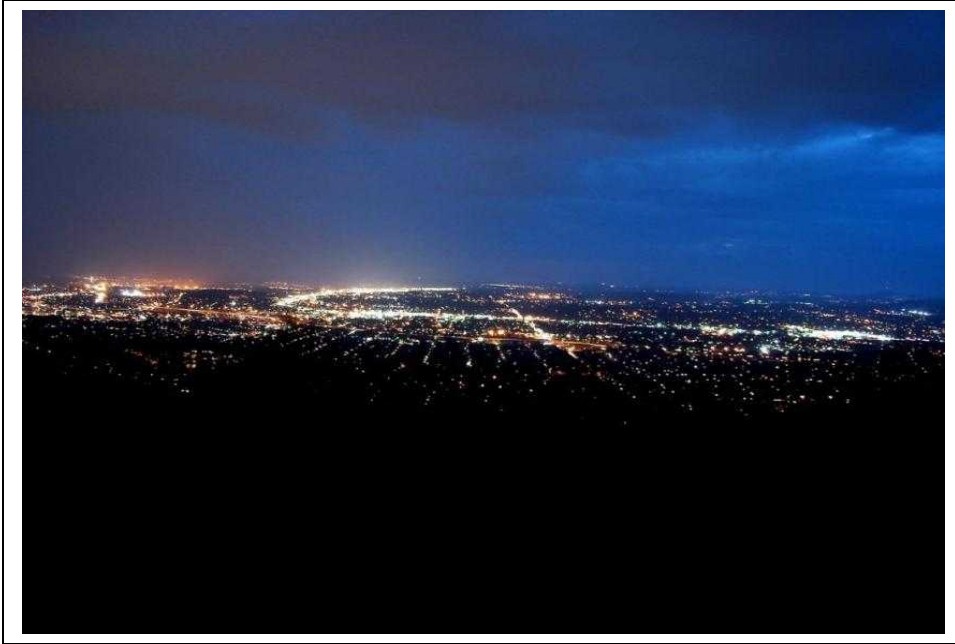
David Lý Lãng Nhân

*Biết nhau mấy độ trăng tròn
Nắng mưa bạc tóc mộng hôn vẫn xanh
Chim non riu rít trên cành
Nhấn lời thơ cũ đã dành cho nhau*

*Thu soi tâm sự bên cầu
Hè hong cát nhớ sóng sầu trầm ngâm
Cuộc đời đó có bao lăm
Xin nâng cho vừng xin cầm cho êm*

*Lửa hồng tuyết trắng êm đêm
Trà mi nhuộm nụ qua thêm bóng trắng
Hồi người tri kỷ nhớ chẳng
Duyên gieo một phút tình bằng thiên thu*

Madison, AL, October, 2007

Monte Sano, AL (night view)

Sao Khuya

David Lý Lãng Nhân

*Gió thoảng ngừng ru, mây ngủ yên
Hàng trà im phắc đón trăng nghiêng
Lung linh sáng rọi giàn hoa lý
Bát ngát hương về tỏa mái hiên*

*Yên ổn dư âm chìm phố thị
Thu tâm vắng lặng rửa ưu phiền
Nghịch trần hối cải, hồn thơ thới
Lấp lánh sao khuya nhập bóng thiên*

Madison, AL, March, 2008

Men Đòi

David Lý Lăng Nhân

*Em hỏi anh : Thơ là gì anh nhỉ ?
Thơ là Men trong hồn dậy hương Đòi
Đêm vắng thơ, trăng héo rụng sau đồi
Ngày thiếu nắng ảm đạm buồn như liệm*

*Thơ trẻ ngủ, ôi, thiên thân mữm mĩm
Ảnh cụ già dắt tay cháu qua đường
Thơ đắm nhìn trong giếng mắt yêu thương
Thơ thoảng nhẹ dư hương ngậy tình mới*

*Một sáng Xuân hoa đào rụng phơi phơi
Đôi từng đôi, âu yếm nắm tay nhau
Tiếng chim non riu rít, lá lao xao
Thơ mở ngõ vườn hồng vào mộng đẹp*

*Hè phượng đỏ ve sầu ru khép nép
Biển vờn xanh, nấc nẻ trẻ đùa quanh
Thu lá buồn thơ đan sợi mong manh
Đông tuyết trắng thơ hong tay lò sưởi*

*Thơ đau xót nhớ người đi tức tưởi
Thơ đượm sâu thương kẻ phải xa nhau
Thơ oán than đâu chỉ khóc tình đầu
Thơ nước nở cũng dành cho tình cuối*

*Thơ rung cảm giữa trời mây sông núi
Ôi, Thiên Nhiên hùng vĩ cõi trần gian
Suối nguồn cao thác nghiêng đổ ngập tràn
Qua sương khói mắt em tròn kinh dị*

*Trưa công viên nghe chim câu thủ thi
Ngọn đèn lồng, băng đá, nước phun cao
Cặp nhân tình đếm bước tựa vai nhau
Thánh đường cũ, dòng sông xanh hòa điệu*

*Có những buổi chiều hồng lan dịu dịu
Giải lụa mềm bay phủ ánh tà dương
Khói lam dâng nhẹ trải cuối con đường
Thơ ấp ủ hồn tôi thổi ón lạnh*

*Có những buổi bình minh sương mảnh mảnh
Ánh mặt trời xuyên kẽ lá lung linh
Gió hiu hiu càn quét động rung rinh
Thơ sười ảm tìm người đi bách bộ*

*Thơ bát ngát trên đồi cao đá, gỗ
Thơ cuộn tràn róc rách, mát chân người
Dòng thủy tinh phản chiếu ánh rạng ngời
Yêu biết mấy một giờ bên suối vắng*

*Thơ trút gánh tâm tình uơm giấy trắng
Thơ hát lên mùa ân ái thân tiên
Có đôi khi nghệ sĩ cố đi tìm
Để chợt thấy bàng hoàng Thơ trước mắt*

*Thơ nào đợi lúc hoàng hôn nắng tắt
Thơ nào chờ đêm ngà ngọc trăng rằm
Một nỗi buồn vô cớ, một băng khuâng
Đôi dép cũ, áo màu xưa, lãng đãng...*

*Thơ là Đẹp của tâm hồn, ý tưởng
Ngôn ngữ riêng mở rộng trái tim người
Tiếng trẻ thơ ré khóc lúc chào Đời
Đôi mắt khép là Lời người vĩnh biệt*

*Thơ Uống cạn một ngày không nuôi tiếc
Người biết Yêu hơn đá cuội lẫn trầm
Thơ dâng Đời chất Men dậy hồn tâm
Cho sức Sống căng phồng thêm mãnh liệt*

Madison, AL, Feb 28, 2008

Thơ ngây

David Lý Lãng Nhân

*Những chiều nhẹ gió lâng lâng
Thơ ngây rải mộng gót chân em về
Những chiều sóng gợn đê mê
Tóc huyền xoa trán hương thè thoảng bay*

*Những chiều tay ấm đan tay
Đong đưa sóng bước tựa vai ngả đầu
Những chiều em chữa biết sầu
Dệt thơ gói mộng tình đầu ngắt ngây*

*Những chiều thu cuối vàng bay
Rung rung xếp lá đếm ngày đợi nhau
Mắt em lóng lánh hạt sầu
Thơ ngây rơi rụng lần đầu biết yêu*

Madison, AL, March, 2008

Đời như...

David Lý Lãng Nhân

*Đời như sương đọng ban mai
Cát vàng một nắm lọt tay mấy hồi
Liệu tôi còn dịp với người
Ngọt bùi tâm sự cạn lời tri âm*

*Rằng bao mưa gió tháng năm
Tình đầy như ánh trăng rằm sáng soi
Hồn tôi gửi bạn chung đời*

Tim hồng khắc một tên người mà thôi

*Liệu tôi thốt được nên lời
 Gia đình, con trẻ kịp thời lớn khôn
 Để tôi tha thiết tâm hồn
 Ấp yêu triu mến chẳng chồn phút giây*

*Liệu tôi còn dịp tỏ bày
 Tri ân bè bạn những ngày thân thương
 Y-meo lá thắm vui buồn
 Nhớ nhau trong mộng, nhủ thường trong tâm*

*Đời như dòng suối thì thắm
 Thương nhau chưa đủ còn ngậm bảo nhau
 Biết đời không hẹn mai sau
 Cho nhau trọn vẹn ngọt ngào hôm nay*

Madison, AL, January 29, 2008

Morning Walk in the Mall

David Lý Lăng Nhân

*Avoiding the crisp morning chill
 He walked alone in the empty Mall.
 Dark dormant shops stood still;
 But inside Zales' and Friedman's
 Pretty clerks were counting diamonds.
 Starbucks was just open,
 The coffee smell promising
 A warm and sweet morning...*

*He paced himself with the music,
 A sunshine tune, exotic,*

*That matched the deep tan
Of the frail mannequin.
Mirror, mirror on the wall!
Who's waltzing down the slumber hall?
He looks familiar, and I should know
His shadow of long, long ago...*

*Darling, behold what cruel time can do
To the flame of youth, to the roses hue,
But not one bit that time can change, or do
To my deep Love for you.*

*Yes, my darling, as time and tide roll by,
Colors will fade, and roses die.
Temples crumble...
But there is one thing I am sure:
Love endures.*

Madison, AL, December 2007

Lời Nguyện Cầu

David Lý Lăng Nhân

*Tạ On Trên đã cho tôi may mắn
Được mẹ cha bông ẵm lúc chào đời
Đã cho gặp người yêu thuở xuân thời
Và hẹn sống với nhau ngày trăm tuổi*

*Tạ On Trên tha tôi nhiều trôi nổi
Của cuộc đời cạm bẫy, của đắng cay
Đã tha tôi nỗi đau xót từng ngày
Của chết chóc, của tù đày uất hận*

Tạ On Trên tha tôi ngày lặn đạn

*Dấu ly hương, xa bạn hữu gia đình
Đã cho tôi lành lặn một thân hình
Để tản bộ trong bình minh nắng ấm*

*Tạ On Trên ban cho giờ nông thắm
Bữa cơm chiều trong câu chuyện tầm thường
Bao lặng nhìn, mắt âu yếm thân thương
Bao dự tính cho tương lai sắp đến*

*Tạ On Trên cho đàn con trù mền
Được sờ sờ, được học hỏi nên người
Để ngày qua tung cánh vượt chân trời
Sống hạnh phúc giữa bầu trời sáng lạn*

*Tạ On Trên đã cho hồn mình mãi
Để biết dừng, biết đủ, biết yêu đời
Biết ăn năn, biết hối cải kịp thời
Biết thụ hưởng nửa ly đầy còn lại*

*Tạ On Trên đã ban cho quê mới
Trái cây tươi, sữa ngọt, bánh mì giòn
Chim líu lo, người vồn vã, ân cần
Kể xa xứ sưởi lòng người mới tới*

*Tạ On Trên Tình Người vô biên giới
Biết văn minh, tự trọng, biết thương người
Biết truyền thông ngôn ngữ của cuộc Đời
Để chung hưởng sinh tồn trên Đất Hứa*

*Tạ On Trên giảm lâm than, máu lửa
Người trói người vì tiếng nói, màu da
Xin xóa dần những thù hận sâu xa
Và thay thế tinh thần huynh đệ mới*

*Tạ On Trên cho những ngày sẽ tới
Tương lai về thay quá khứ buồn đau
Mỗi bình minh chim hót, gió lao xao
Là hạnh phúc giữa trần hoàn sinh tử*

*Tạ On Trên Xuân này hoa lại nở
Cho tôi quên rét mướt giữa mùa Đông
Dép giày xưa thôi để lại bên sông
Cho bóng cũ phai dần trong ánh sáng*

*Tạ On Trên ban cho giờ yên lặng
Để trở về cảnh giới của bằng an
Cõi hư vô, thiên định, chốn thiên đàng
Xin chấp nhận lời nguyện cầu tha thiết*

Madison, AL, Feb 20, 2008

Em ơi, Hãy Nhớ Điều Này

David Lý Lãng Nhân

*Em hỏi anh: cây nhờ chi mà sống?
Nước, đất mẫu, và ánh sáng mặt trời!
Trong ba điều thiếu một, phải là đời
Cỏ sẽ héo, cây úa tàn, lụi chết...*

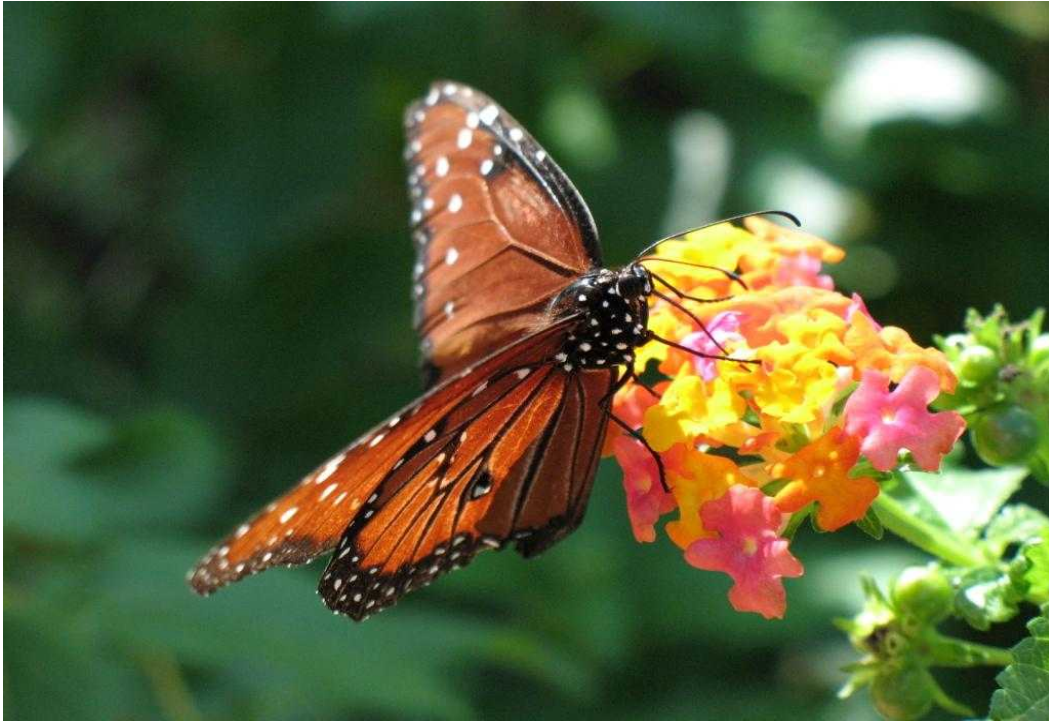
*Còn con người thì sao? em muốn biết
Những điều nào quan trọng, hỏi anh yêu!
Biết ăn ngon, mặc đẹp, thỏa tự kiêu
Hay còn những điều gì em chưa rõ?*

*Em yêu hỏi, người không là cây, cỏ
Có trái tim, khối óc với bàn tay
Người tự do đi đến, nghĩ ngợi hoài
Người còn biết thương yêu và chia sẻ*

*Người khiêm tốn hằng biết ơn Thượng Đế
Cho hình hài còn cho cả hồn hoa
Biết thương người và cũng biết thương ta
Để chung hưởng thời gian Hương Thế Giới*

*Vật chất đầy, nhưng hồn không thơ thới
Người chết mòn như cây héo, cỏ khô
Thiếu tình thương người chỉ sống đợi chờ
Đời vô nghĩa có hơn gì sỏi đá!*

Madison, AL, March, 2008

Ngàn Năm Mật Ngọt

David Lý Lăng Nhân

*Cuộc đời có mấy lăm hơi
Nửa như nghiêm túc, nửa thời bông lơn
Rừng mai hoa bướm chập chờn
Má môi mới ảm đã hờn chia ly*

*Trăm năm một thoáng xuân thì
Mộng như mật ngọt, thực về đắng cay
Cho nhau hạnh phúc một ngày
Tim ta dẫu buốt yêu hoài ngàn năm*

Madison, AL, July 31, 2007

Muôn Quả Tim Hồng

David Lý Lăng Nhân

*Xuân tàn, hè chín, mãn hồng
Thu vàng trẩy lá rắc giòng suối xanh
Chờ bao phiến muôn trôi nhanh
Nhấn người hãy sớm trang hành sang Đông*

*Năm tròn em biết đợi mong:
Người về dưới tuyết tìm giòng suối xưa
Cho bao chuyện cũ cũng thừa
Cho em quên hết nắng mưa đợi chờ*

*Anh về nối tiếp tình xưa
Một ngày dư đủ duyên tơ trót lòng
Suối em đá cuội lạnh lung
Sẽ thành muôn quả tim hồng âm yêu*

Madison, AL, 18 August, 2007

Tháng Giêng

David Lý Lăng Nhân

*Tháng Giêng gợi nhớ về người
Gợi hoa về nụ gợi cười về môi
Tháng Giêng gợi chúc về Đồi
Gợi mừng sinh nhật gợi lời mến thương*

*Tháng Giêng tuyết trắng ngập đường
Lửa hồng hơ chữ tha hương đượm nồng
Dặt dìu trong tiếng tơ đồng
Ấm êm hát khúc nhạc lòng nhau nghe*

Cung Chúc Tân Xuân

Madison, AL, January 31, 2008

Tạ Tình Quý Hữu

David Lý Lăng Nhân

Photo Dan Lee

*Cảm kích thịnh tình quý hữu xa
Vun trồng Vườn Bạn nở đầy hoa
Từ nay Lý Lăng xin ra sức
Trau chuốt cảnh xuân đẹp mái nhà*

*Tiền tài như phấn thổ
Thân hữu tựa thiên kim
Đồng tiền mất đi dễ kiếm
Bạn quý tìm đâu ra*

*Ai về nhắn nhủ bạn ta
Ngàn mây theo gió thoáng qua núi đồi
Duyên may mình gặp nhau thôi
Hãy nâng cho khéo hãy bồi cho vun*

Madison, AL, July, 2007